

ԲԱՆԱՍԵՂԾԱԿԱՆ

Ա Ր Շ Ա Լ Ո Յ Ս

Արեալոյսն այսօր հագուած վարդափրփիք ամպերով,
Աստուածացման պատմունանն իր կը փորձէ աւասիկ.
Կը սարսըռայ անա լեռն նըպարտութեան բարկ հողմով մ,
Որ կը ցըրուէ երբեին մէջ ամպրոպները սուգի.
Եւ արեւն որ իմ ամբողջ կը նըրդենէ հայրենիս,
Այգին վըրայ, գերդ արիւն, կը կաթկըրթի շիբ առ շիբ.
.

Աստուածային աննըւան երիւարիդ վրայ նեծած,
Քրանսա, ելնես պիտի դուն՝ բարձր այնքան օրքան կամիս,
Դաւանկութեան դու պատկեր,
Պատկերներով դուն քու կեանքդ, կը պատկերես սիւղերքն,
Ու փառքդ այնքան ամբիծ ցոյ՛ մը կ'արձակէ դէպ երկինքն,
Որ կապոյտին իսկ աչքերն կը խոնարհին անոր վրայ.

Հորիզոնէն կը յորդի
Պայծառութիւնն առաջին,
Ուսկից պիտի ծնի ընդհուպ
Տիեզերական կեանքն ազատ
.

Ու Քրանսական Հելուէտիոյ երկինքին տակ բարեկամ,
Վօտեան լաները բոլոր կը սուլերգեն Մարտէլէզն:

Քրզմ. Թ. Ե. Դ.
1916, Դանիք

MARTHE DEFOSSE DE LIBERMONT

Ա Ր Ե Ի

Պայծառ արեւ, արեւայ կապոյտ աշխարհաց,
Օրհնեա՛լ եղիր, դուն որ ըզմեզ կ'ողողես
Հանանչներովդ հրաշագործ.
Խարսեաւ վարսիդ նեղեղին մէջ յորդառաս,
Կ'աղամանդես շողերովդ
Դազաքներուն պըսպղուն ձմեռն.
Ու լայն դաւերն, ներմըկցած նոր ձիւներէն,
Հուրիդ ներքեւ կ'ըլլան մարգեր կայծկըլտուն:
Գարնան, բնութիւնը՝ երբեին մէջ բիւրեղ՝
Անման դողով մ' համբոյրիդ տակ կը սարսռայ,

Ամառը, դուն, կարկենանի փայլունով,
Կը հասունցնես սարփինային հաղաջներն .

Բնութիւնն իր էն միօրինակ
Օրերուն մէջ, պերն է դարձեալ .

Զի դուն կ' խառնես ամբողջ ոսկիդ
Աւանան սրխուր գոյներուն :

Արեւ, ո՛վ դուն, որ կուգաս աւօտներով սրբմագին,
Եւ որ ժրպսիլ կը քըւիս մեր բախտերուն չարաւուէր,
Կըրնա՞յ միթէ պատմել մարդ

Գութը, զոր դուն կը գեղուս վրսեմական հոգիէդ:
Մեր բըլբալեմած նայումսներն

Կը ֆողարկեն սապին սակ կէսօրներուն բոցափայլ .
Բայց ֆու նրշոյլդ նուիրական, աչկերնուս մէջ խտանալով,
Կ' տեսնենք միայն զանակներ ոսկի, որոնք կը պարեն .

Ռոտկենես ձեռնս յանախ կարկառեցի դէպի քեզ,
Մասներուս ծայրը կը մնայ պայծառութեան մի կըսոր,
Լուսափայլ մասնիկ,

Որ պիտի լոյս տայ ինծի յաւերժական ստուերին մէջ:

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.
1916, Գանձիրի

MARTHE DEFOSSE DE LIBERMONT

ԼՈՒՍԻՆ

Մարգրիտ փակուած՝
Փոսփորափայլ օդին մէջ,

Ընդ մէջ մըթին երկընթին եւ ջրծովնած լեռներուն,
Կախուեր է լուսընկան .

Տարածութեան վրայ ձիւնեղէն՝ անա ծաքեր է իր շողֆն,
Եւ այս արձակ դաշտանկարին վրայ անշարժ այլ խռովիչ,
Ուր անբնական ինձ կը քըւի, ամէն ինչ որ չէ սպիտակ,
Կարծես շողի մը կաթնաքոյր երկիրէն դուրս կը ծորի .

Անոնց՝ անոնց՝ որք ինկան հոն, մեր նուիրական դաշտաց մէջ,
Տա՛ր ֆու ռոջոյնը սասափեայ,
Ով լոյս սուրբ .

Ու մահաւում պերհանքին
Մէջ, ո՛վ լուսնի ուրուական,
Թող ֆու ջերմիկ ծածկէ պատանգ մեռելներուն ցուրտ նակասն:

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.
1916, Գանձիրի

MARTHE DEFOSSE DE LIBERMONT